

Vier Kriegerere

Østfold
Internasjonale
Teater

Om Østfold Internasjonale Teater

Østfold Internasjonale Teater er et av tre institusjonsteatre i Viken, og det eneste i Østfoldregionen. Teatret er lokalisert i Fredrikstad, men opererer i hele fylket.

Teatret har en kunstnerisk profil som vektlegger scenekunst i det offentlige rom og steds spesifikk scenekunst. Det betyr at teaterets prosjekter ofte finner sted utenfor den tradisjonelle teatersalen. Når forestillinger for scenen står på programmet, er det med hovedvekt på ny, norsk dramatikk.

ØIT har tatt mål av seg om å være lokalt relevant og internasjonalt anerkjent. Som de eneste i Norge er ØIT medlem i det internasjonale nettverket IN SITU – European Platform for Artistic Creation in Public Space. Dette er et nettverk av kunstnere og kunstinstitusjoner som jobber med kunst i offentlig rom. IN SITU betyr «på stedet» og henspiller på stedsbaserte, kunstneriske uttrykk.

Gjennom IN SITU får teatret tilgang til innovative kunstnere, verktøy, kompetanse og en levende dialog om kunstens rolle i samfunnet. IN SITU og prosjektene IN SITU ACT (2016 -2020) og (Un)Common Spaces (2020-2024) er støttet av EUs kulturprogram, Kreativt Europa.

Teateret eies av Viken Fylkeskommune, Fredrikstad kommune og Sarpsborg kommune.

Støttet av Kulturrådet

FRITT ORD

Bergesen-
stiftelsen

Dramatikkens | hus

Kjære publikum!

Hjertelig velkommen til Østfold Internasjonale Teater og til *Vi er krigere!*

Denne høsten markerer den faktiske åpningssesongen for Østfold Internasjonale Teater, et og et halvt år på overtid, siden pandemien har begrenset menneskemøtene i 2020 i så stor grad. Endelig kan vi sitte skulder til skulder igjen, noe som gleder et teaterhjerter.

Relasjoner er komplekse, ikke minst de nærmeste og ufravikelige. Omsorgsrollen er både en livberikelse, noe som kan gi livet mer følt mening, men også en konstant prøvelse og opphav til følelsen av å ikke strekke til som menneske.

Med humor, poesi og skarp realisme har Monica Isakstuen behandlet dette i en tekst som har blitt satt i scene av et formidabelt kunstnerisk team, med Trine Wiggen i spissen.

På denne østfoldturneen spilles forestillingen i lokaler som ofte brukes til å markere livsbegivenheter. Steder der utvidede familier møtes for å markere et rundt tall, et giftemål, eller for å hedre konfirmanten. For noen er disse treffene en lidelse, for andre sann glede – for de fleste trolig en ganske sammensatt følelse av nærhet og distanse.

Velkommen til et intimt møte med både scenekunsten og muligens også JEG'et i ditt eget liv, omringet av alle DE ANDRE.

Riktig god forestilling!

Thomas Østgaard
teatersjef

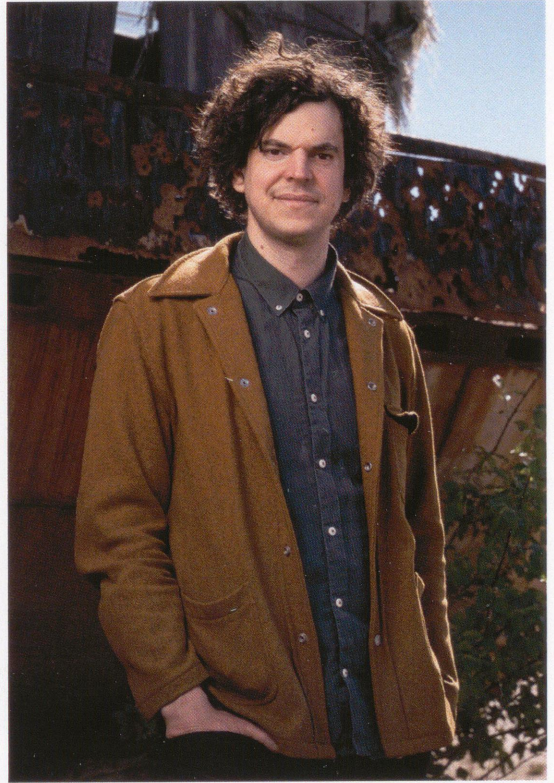

Foto: Glenn Meling

I grenselandet

Foto: Glenn Meling

Å jobbe med en dramatisk tekst, som skuespiller eller regissør, er et intenst fordypningsarbeid. På kort tid skal vi bli så godt kjent med karakterene i stykket, at vi kan gi dem kropp, stemmer, viljer, handlinger; forvandle skrift til mennesker i et scenerom.

I Monica Isakstuens stykke, *Vi er krigere*, møter vi *Jeg* og *De andre*.

Det er en dyp smerte i teksten, en følelse av tap. Den er humoristisk, varm.

Jeg forteller om sønnen sin. Hun kan være uoppmerksom, hun frykter at omsorgen hun gir ham ikke er tilstrekkelig. Hun forteller om en telefonsamtale, det kommer ikke fram hvem hun snakker med. Hun sier: «Dere får ikke lov til å ta ham fra meg. Dere ødelegger livet mitt» og «Jeg klarer ikke mer, jeg mister ham».

De andre stiller *Jeg* spørsmål: «På hvilken måte er du mor?» De forteller om mødrene sine. Historier om svik.

Det er få biografiske opplysninger om karakterene. Under hvilke omstendigheter møtes de, er møtet villet eller tilfeldig? Hvilken relasjon har de, hva vil de hverandre?

Det finnes ikke et opplagt svar på hvorfor Hedda Gabler er slem, hvorfor hun skyter seg, bare teorier, vi kan ikke spørre Ibsen.

Jeg kan spørre Jon Fosse, hvis jeg lurer på hvor karakterene i stykkene hans befinner seg og hvorfor. Men vil *Jeg* det?

Vil *Jeg* spørre Monica Isakstuen, hvem *Jeg* er? Hvem *De andre* er? Nei, *Jeg* vil ikke det.

Jeg vil at teksten skal svare selv, *Jeg* vil at Marte, som spiller *Jeg* skal svare. Monicas tekst gjennom Mona, Bhkie og Vanjas stemmer og erfaringer blir til *De andre*.

Jeg vil at møtet mellom teksten og meg og skuespillerne og musikken og scenografien, skal åpne muligheter for fortolkning. *Jeg* vil at publikum skal svare. Eller fortsette å spørre. Hvem er *Jeg*? Hvem er *De andre*?

Trine Wiggen
regissør

Øverst: Regissør og dramatiker i samtale.

Nederst: Fra første felles samling i produksjonen, ved FMV-tomta i Fredrikstad, juni 2021. Foto: Glenn Meling

Vi er krigere

Foto: Signe Luksengard

Mennesket slutter aldri å lengte etter trøst.

Jeg er alene. Noe, eller noen, er tapt. Så kommer *De andre*, en kakofoni av stemmer, med en helt annen erfaringshorisont, som er både forstyrrende og forløsende. I Monica Isakstuens nye stykke *Vi er krigere* prøver ulike mennesker å møtes og forstå hverandre. Men dette er en krevende øvelse, ofte bærer de forsøksvise møtene mer preg av konfrontasjoner. Dialogen er brutal og konfliktfylt, men også overraskende omsorgsfull.

I anekdoter og dialoger forteller karakterene *Jeg* og *De andre* om situasjoner hvor de kanskje har ønsket å få eller gi omsorg. *De andre* konfronterer *Jeg* med ting hun har gjort og ikke gjort, samtidig som de prøver å forstå seg selv og hverandre. Noen ganger blir skillet mellom stemmene uklart – gjenspeiler det *De andre* sier, kanskje vel så mye *Jeg* sine indre, kritiske stemmer?

Vi er krigere handler om å skue utover sin egen navle, og om at *Jeg* og *De andre* kanskje likner, mer enn vi ønsker å innse.

Teksten er nylig utgitt i bokform av Gyldendal. Den er allerede oversatt til tysk og fransk og skal oppføres som lesning på Frankrikes nasjonalteater i november. Østfold Internasjonale Teater er stolte over å presentere denne urpremieren, som skjer i Trine Wiggens regi. De fire skuespillerne Marte Magnusdotter Solem, Bkhie Male, Mona Huang og Vanja Kern Vestenfor gir kropper til Isakstuens poetiske og rå tekst.

Medvirkende:

Dramatiker: **Monica Isakstuen**
Regi: **Trine Wiggen**
Scenografi: **Ingrid Tønder**
Kostymer: **Ane Aasheim**
Lysdesign: **Yasin Gyltepe**
Musiker og komponist: **Jonas Bjerketvedt**
JEG: **Marte Magnusdotter Solem**
DE ANDRE: **Bhkie Male, Mona Huang og Vanja Kern Vestenfor**
Dramaturg: **Elin Grinaker**
Syerske: **Marianne Kjølstad**
Tilvirker scenografi: **Lea Agathe Basch**
Verksted: **Hroar Hesselberg og Hilde Skaffloth**
Produksjonsledere: **Karoline Solbakken, Anette H. Tømmerholen, Anneli Sollie**
Inspisient: **Pia Gullichsen**
Info/marked: **Ida Willassen**
Lystekniker: **Rui Almeida**
Tekniker: **Morten Narverud**

Teksten er utviklet med støtte fra Norsk Kulturfond, Fritt Ord, Bergesenstiftelsen og Dramatikkens hus.

Forestillingen varer 1 time og 15 min.
Mer informasjon og fullstendig spilleplan på Østfold Internasjonale Teater: oit.no

Turnéplan

Denne forestillingen spilles på «hemmelige steder»! Møt opp på gitt møtepunkt og vi kjører deg til spillestedet og tilbake. (Hele forestillingen spilles innendørs og du trenger ikke ta med deg noe.)

12. november kl. 19, Fredrikstad.

Oppmøte Østfold Internasjonale Teater UTSOLGT

13. november kl. 19, Fredrikstad.

Oppmøte Østfold Internasjonale Teater

16. november, kl. 19, Halden.

Oppmøte ved Brygga Kultursal

19. november, kl. 19, Moss.

Oppmøte Samfunnshuset

20. november, kl. 19, Moss.

Oppmøte Samfunnshuset

24. november, kl. 19/19:20, Askim/Ørje.

Oppmøte Askim kulturhus / Ørje Rådhus

26. november, kl 18:30/19, Fredrikstad/ Sarpsborg

Oppmøte Østfold internasjonale Teater/ Sarpsborg Scene

27. november, kl 18:30/19, Fredrikstad/ Sarpsborg

Oppmøte Østfold internasjonale Teater/ Sarpsborg Scene

«Det relasjonsløse mennesket finnes ikke»

– en samtale med Monica Isakstuen

Foto: Tine Poppe

Av Elin A. Grinaker

Monica Isakstuen har lenge vært et hett navn i det skjønnlitterære feltet, og nå har hun også tatt teaterfeltet med storm. Hun har fått strålende anmeldelser på Rogaland Teater og på Husets Teater i København.

Nå har franskmennene oppdaget *Vi er krigere*, som skal settes opp i Paris i 2022. Hvilke tanker har hun selv gjort seg om det å skrive for scenen, og dette stykket spesielt?

– *I Vi er Krigere møter vi karakterene Jeg og De andre. Det er ikke tydelig hvor de er, eller hvem de er. Hvorfor velger du å ikke gi navn til karakterene eller stedet de er?*

– Det gjør jeg aldri. Jeg gir karakterene navn som gir dem roller i forhold til hverandre. Det forteller noe om relasjonen imellom karakterene. *Jeg og De Andre* sier noe om en distanse, det sier noe om hvordan man betrakter omgivelsene sine; dere er der, dere er de andre, og jeg er her, jeg er ikke som de andre. Jeg synes det er lite spennende å lage bestemte steder eller tidsangivelser når jeg skriver. Jeg liker å tenke at teksten skal kunne tres over noen eller noe. Hvis jeg plutselig skriver et spesifikt stedsnavn, for eksempel «Kirkeveien», i teksten min, så føler jeg at jeg har ødelagt denne friheten. Jeg insisterer på at tekstene mine angår alle. Det er ikke sikkert at de gjør det, men når jeg skriver trenger jeg å tro på det.

– *Hvor kom ideen til teksten fra?*

– Jeg har holdt en del skrivekurs på rusinstitusjoner, der jeg møter både ungdom og voksne. Da gir jeg skriveøvelser hvor de blant annet forteller om minner. Jeg snakket med Mari Moen, dramaturgen min på Dramatikkens hus, om disse møtene, og da sa hun: «Jeg hører at dette er noe du må skrive noe om.» Så jeg dro tilbake og møtte et utvalg ungdommer igjen. Jeg stilte mange av de spørsmålene som man kan kjenne igjen i *Vi er Krigere*: «Hva betyr navnet ditt?» «Kan du huske den første ferien din?» «Hva slags kosedyr hadde du da du var liten?» Jeg fikk veldig fine svar, men jeg er ikke dokumentarist, jeg legger til og trekker fra, så disse intervjuene var kun en inngang til teksten. Teksten har senere

vært gjennom verksted hvor vi har hatt improvisasjoner med skuespillere; de skapte situasjoner hvor karakterene bygges videre, slik at jeg fikk løftet det transkriberte materialet langt vekk fra utgangspunktet.

Etter verkstedet diktet jeg fritt videre, så filmer og tv-serier og lot meg inspirere av dokumentariske bøker så vel som romaner og essays. Slik teksten framstår nå, er jeg kommet så langt fra utgangspunktet, at det ikke gir mening å pønske på hvor det hele startet. Men jeg er takknemlig for at jeg gjennom samtalene fikk en åpning inn til dette materialet.

– I flere av dine romaner og i denne teksten er omsorgsroller et tema. Kan du fortelle hva som trekker deg inn i dette temaet gang på gang?

–Jeg er opptatt av frykten for å ikke fylle omsorgsrollen med nok omsorg. På hvilken måte vi får til eller feiler i å vise omsorg for andre mennesker, det interesserer meg. Og da tenker jeg ikke bare på omsorg i foreldrerollen, men omsorg overfor venner og medmennesker, som i min seneste roman, *Mine venner*.

–De to forrige romanene mine, *Vær snill med dyrene* og *Rase*, som på hver sin måte omhandler foreldrerollen, kunne ikke blitt skrevet eller lest på samme måte for bare 50 år siden: jeg tror ikke at min mor eller mormor i så stor grad bekymret seg for om de ødela barna sine ved å bruke «sint stemme». Det er noen nye typer problemstillinger om hvordan man skal være forelder, og disse er bra, men det gjør det vanskeligere å være forelder. Alle mennesker blir jo sinte, vi skal ikke rydde bort sinnet, vi skal ikke rydde bort at voksne mennesker ikke får til å leve sammen. Men man skal heller ikke late som det er lett å leve med denne delingen, verken som barn eller voksen. I de to romanene bruker jeg jo denne følelsen av å komme til kort i møtet med idealene. Det handler ikke om voldsomme store ting som at man denger barna sine, men frykten for å bli for sint – eller hva som skjer med et barn hvis det blir kjeftet på i fem år, hvilket menneske formes da? Det er vel

denne frykten for at det skal være ødeleggende og for at man ikke skal klare å kontrollere seg som jeg skriver ut fra. Når det er sagt, er det ikke spennende nok for meg å skrive om å bli sint når et barn forsyner seg av en kjeks for mye eller søler og roper, jeg forsøker alltid å drive det lengre, lage scener hvor jeg blåser hverdagslige hendelser opp og sender hovedpersonen inn i scener som balanserer på kanten. Men det er viktig at det ikke vipper over. Hvis en av mine hovedpersoner faktisk fiker til ungen sin, da er det ikke interessant for meg lengre. Jeg forsøker å bevege meg i et tvilslandskap, jeg vil at leseren skal kjenne på den samme fortvilelsen og forvirringen som mine hovedpersoner går gjennom. Enkelte vil støtte teksten fra seg eller kjenne sterk motstand, andre vil innrømme at de kjenner seg igjen. Jeg vil ikke gi noen fasit.

– Hvordan er tittelen, *Vi er Krigere*, knyttet til denne tematikken?

– Den dukker opp fordi en av karakterene forteller om en tatovering som er på morens arm hvor det står «En gang var vi krigere». Dette er tittelen på en film som jeg så for lenge siden, som handler om aboriginene som ble satt ut i det hvite australske samfunnet på feil premisser, og havnet i fattigdom og rusproblemer. Tittelen til denne filmen falt ned i hodet på meg da jeg skrev, i en sekvens hvor karakterene beskylder hverandre for å stjele fra populærkulturen. Stykket het lenge dette, men da teksten skulle oversettes til tysk og fransk kom det spørsmål om tittelen kunne skape trøbbel om rettigheter, og den nye tittelen kom opp: *Vi er Krigere*. Jeg synes den er bedre, den er aktiv og det er ikke en rip-off fra en 90-tallsfilm. Tittelen er dramatisk i seg selv og den binder karakterene i stykket sammen. Den sier noe om at det kanskje likevel finnes noe felles der, trass denne avstanden som de jobber for å fjerne eller delvis forsøker å opprettholde.

-->

– Mange av produksjonene ved ØIT denne høst-sesongen handler nettopp om hvordan vi forholder oss til andre og verden rundt oss. Hvordan tenker du at din tekst føyer seg inn her?

– Mye av det jeg jobber med, i både bøker og stykker, er hvordan omverdenen ser på jeget. Hvordan man kan føle at man går i oppløsning under den andres blikk. Man pisker seg selv med antakelser av hva de andre tenker og mener, men man blir jo også kjørt i møtet med andre. «Ingen kan skade det relasjonsløse mennesket» sier jeg i *Vær snill med dyrene*. Men det relasjonsløse mennesket finnes jo ikke. Man kan mislike det speilet som et annet menneske er, og forsøke å knuse det, men man kan ikke fjerne det.

I *Vi er Krigere* speiler de hverandre, og til slutt går de rollene kanskje litt i oppløsning. De vet ikke helt hvem de selv er, og vi vet det heller ikke. Jeget er en veldig bevegelig størrelse. Hvis man klarer å innfinne seg med det, så gir det kanskje gi en større ro. Hvis man tør å innse at jeget ikke behøver å være en fast, bestemt kjerne. Det finnes jo en hel industri som jobber med å finne jeget, at man skal holde seg fast i jeget, utvikle jeget. Men jeg tror det gjelder å skjele litt til omgivelsene, også.

– Hvorfor har du valgt scenekunsten som det området du vil uttrykke deg?

– Å skrive scenetekst tiltaler meg sterkt, fordi det involverer flere mennesker, som alle er nødt til å gjøre teksten til sin. Det er en heftig opplevelse å få ordene sine plassert i et rom på den måten. I tillegg må jeg si at jeg som dramatiker føler meg ekstremt mye friere enn som forfatter. Når jeg gir ut roman, opplever jeg i større grad å bli stilt ved siden av boken, som om den handler om meg. Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg har fått spørsmålet om jeg er sint på barna mine. Det er et privilegium å bli intervjuet, men det er også ganske utmattende når handling og tema knyttes til en selv, som privatperson. Som dramatiker er jeg mer usynlig, da er vi et helt lag rundt teksten. Når Trine Wiggen (regissør for *Vi er Krigere*) gjør oppsetningen, er det hun og skuespillerne som står i front. Og det syns jeg er skikkelig fint. Jeg elsker å gi bort teksten! Det er godt å ha innledende samtaler med det kunstneriske laget, for å kjenne at man er innenfor samme forståelse av teksten. Og deretter kan de

gjøre hva pokker de vil med det, da må de gjøre den til sin egen. Vissheten om at jeg er «usynlig» på den måten, gjør at jeg føler jeg meg friere når jeg skriver, jeg tør å være villere, styggere, farligere. Og det syns jeg er en god ting.

Kunstnerisk team

Regi: Trine Wiggen

Trine er en merittert skuespiller og regissør. Hun debuterte som regissør ved Nationaltheatret med *Fool for love* våren 2011, og har siden hatt regi på *Vi som er hundre* (2012), *Det merkelege som hende med hunden den natta* (2014), *Draum om hausen* (2016) og *Leve hemmeleg* (2019) ved Det Norske Teatret. *Evig søndag* (2017) ved Trøndelag Teater, *Namnet* (2020) ved Den Nationale Scene og *Fruen fra havet* (2020/2021)

Wiggen har vunnet flere priser som skuespiller, bl.a. Gablerprisen 2006 for beste kvinnelige hovedrolle i *Blakbird*, en rolle hun også ble nominert til Heddaprisen for. Hun vant Heddaprisen 2010 i kategorien beste kvinnelige hovedrolle for rollen som Valerie Solanas. Hun har også vært nominert flere ganger til Amanda og Gullruten for beste kvinnelige hovedrolle.

Foto: Glenn Meling

Foto: Tine Poppe

Dramatiker: Monica Isakstuen

Monica Isakstuen er forfatter og dramatiker. Bøkene og stykkene hennes er oversatt til flere språk. Både i bøker og tekster for scene retter hun ofte lyset mot det vi som mennesker ikke så gjerne viser frem. For sin tredje roman, *Vær snill med dyrene* (2016), mottok hun Brageprisen. Filmrettighetene til *Mine venner*, som kom ut i februar, er allerede solgt. I 2021 er hun aktuell med to norske urpremierer: *Jeg kan være en annen* ved Rogaland Teater og *Vi er krigere* ved Østfold Internasjonale Teater.

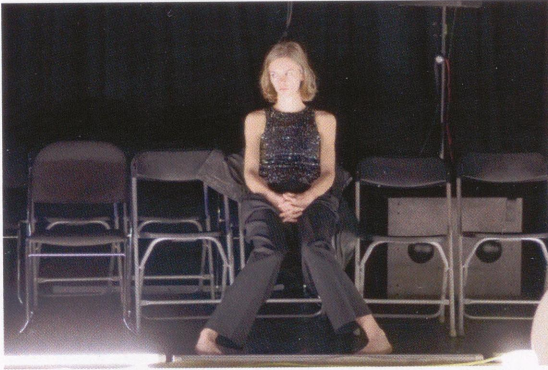

Foto: Harald Fossen

Skuespillere

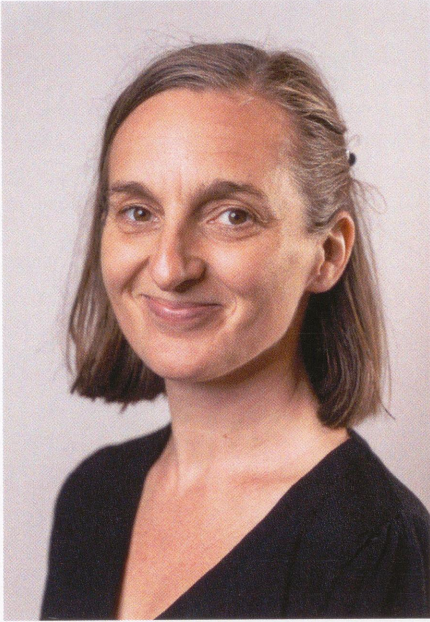

Foto: Glenn Meiling

Marte Magnusdotter Solem

Marte gikk ut fra Statens Teaterhøgskole i 2002 og har bred erfaring som skuespiller, både på scene og i film. På Nationalteatret har hun blant flere andre, spilt roller som: Datteren i *Seks personer søker en forfatter*, Estelle i *For lukkede dører*, Liv i *Entropi* og laget forestillingen *Reform 97* sammen med en gruppe skuespillere og regissør Tyra Tønnesen. På Hålogaland teater har hun spilt blant annet: Sasja i *Ivanov*, Sonja i *Forbrytelse og straff*, Dagny Kielland i *Mysterier* og tittelrollen i *Frøken Julie*. Hun har også spilt Nora i *Et dukkehjem* ved Teater Ibsen. På film og tv har hun blant annet hatt roller i: *Fjellet*, *Mot Naturen*, *Fra Balkongen*, *Kielergata* og *Han*. Hun har blitt nominert til Amandaprisen to ganger, sist for beste kvinnelige birolle i filmen *Han* i 2021 og hun vant Kanonprisen for beste kvinnelige hovedrolle i filmen *Fjellet* i 2012. Hun debuterte som forfatter med romanen *Jeg har mer jeg vet du vil like* på Aschehoug forlag i 2018.

Vanja Kern Vestenfor

Vanja er utdannet skuespiller ved Ecole Jacques Lecoq i Paris (2016–2018) og har en bachelor fra Westerdals Oslo ACT. Som student har hun bl.a. spilt HUN i *Iscenesettelse* ved Grusomhetens Teater og Jeronimus i *Erasmus Montanus*. Etter endt utdanning har hun hatt et pågående samarbeid med Anja Petkovic Karlsen. Sammen utvikler de prosjekter på film og på scenen. Kortfilmen *Farsen*, som åpnet kortfilmfestivalen i år og vises på Minimalen i januar, er blant pågående prosjekter. Høsten 2018 hadde Vanja barneregi på spillefilmen *Snekker Andersen* og i 2020 spilte hun i Karpe sitt *Immersive-prosjekt SAS-Skien*. I 2022 skal hun ha co-regi og spille i forestillingen *Drømmespillet* på Teatret Vårt i Molde.

Skuespillere

Foto: Glenn Møling

Mona Huang

Mona har sin skuespillerutdanning fra Det Multinorske, et samarbeid mellom Høgskolen i Nord-Trøndelag og Det Norske Teatret (2018-2021). Her har hun spilt Tao i *Bienes Historie* (2020) og Universum i *Universum/Vonde Soger*. Hun har også medvirket i tv-serien *Oslo Zoo* (2018) og kortfilmen *Blood Sisters* av Jakob Ivar Ekvall (2020).

Bhkie Male

Bhkie avsluttet sin skuespillerutdanning ved Det Multinorske i 2020 og har også vært elev ved Nordic Black Express. Han har allerede rukket å gjøre flere film- og serieroller, blant annet å se som Gedi i tv-serien *Beforeigners* (2019), David i Mariken Halles langfilm *Vi er her nå* (2020) og i kortfilmene *Are You Ok* av Mattis Ohana Goksøyr (2021) og *No Man Is an Island* av Ali Parandian (2017).

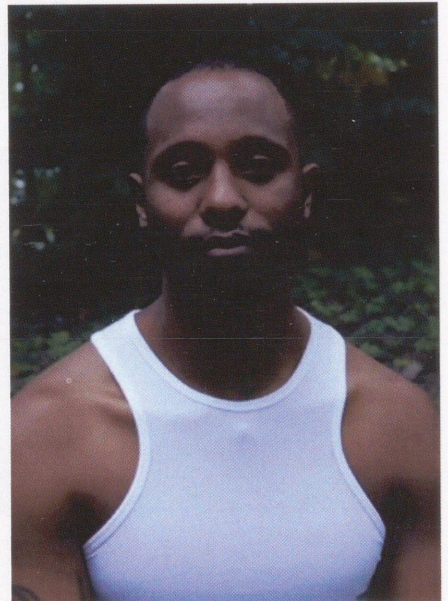
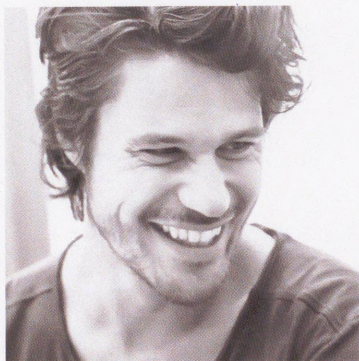

Foto: Signe F. Luksengard

Kunstnerisk team & inspisient

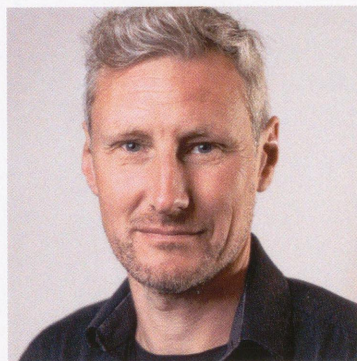
Lysdesign: Yasin Gyltepe

Yasin har mer enn 15 års fartstid innen lysdesign, både i utlandet og hjemme i Norge. Han har jobbet ved de fleste av Norges institusjons-teatre og frie grupper, og utenfor Norden har han blant annet samarbeidet med Vinge/Müller, The Krumple, Cape Town International Ballet Company. *Vi er Krigere* er hans tredje samarbeid med Østfold Internasjonale Teater.

Scenografi: Ingrid Tønder

Ingrid Tønder er scenograf, kosty-medesigner og lysdesigner utdannet ved Royal Academy of Dramatic Art i London. Hun har bred erfaring fra flere av landets institusjonsteatre, både som scenograf og lysdesigner. Hun har mottatt Heddaprisen for scenografi, kostyme og lysdesign for *Den arabiske natta* og er nominert til Heddaprisen i lysdesign for *Frank og Skråninga*.

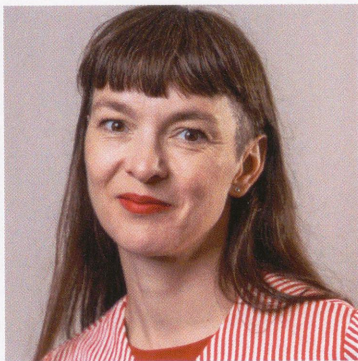
Lyddesign: Jonas Bjerketvedt

Jonas Bjerketvedt er en erfaren musiker og DJ, som til daglig driver med lydkunst og audioinstallasjon. Han har hatt mange ulike oppgaver innen lydarbeid for film og tv (*Øyevitne, Kodenavn Hunter 2, AF1, Schmokk, Harry & Charles m.fl.*) De siste årene har han også jobbet mye med barn og unge, og har bl.a. samprodusert forestillingene *Dragen* og *Morkels alfabet*. Bjerketvedt er også kjent fra hiphop-gruppa Pen Jakke.

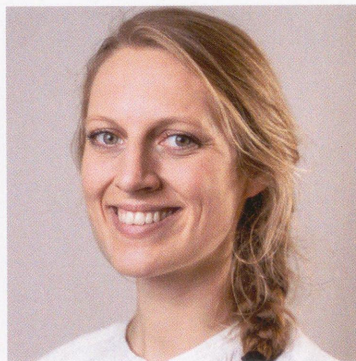
Kostymer: Ane Ledang Aasheim

Ane Ledang Aasheim har arbeidet som kostymedesigner siden endt utdannelse ved Esmod designskole i 1996. Hun har arbeidet med en rekke produksjoner ved Riksteatret, Det Norske Teatret, Den Nationale Scene, Trøndelag Teater, Dansens Hus og Den Norske Opera & Ballett. Siden 2001 har hun hatt årlige oppdrag ved Nationaltheatret. Hun har også jobbet ved flere teatre i Danmark.

Dramaturg: Elin Grinaker

Elin er utdannet dramaturg fra Institut for Dramaturgi ved Aarhus Universitet. Hun jobber bredt innenfor scenekunstheltet og har jobbet med blant annet Lisa Lie, Trine Wiggen, Demian Vitanza, Lene Therese Teigen, og Jenny Hval. I tillegg til dramaturgjobben ved ØIT er hun programdramaturg på Black Box teater og medredaktør i det feministiske nettfanzinet *Blazer fanzine*.

Inspisient: Pia Gullichsen

Pia er produksjonens stødige inspisient. Hun har en bachelor i Theatre and Performance Technology Liverpool Institute for Performing Arts og lang erfaring som inspisient for mange ulike oppdragsgivere. Pia har dessuten bakgrunn som dukkefører, og er med på å arrangere Figurfestspillene i Tønsberg!

DE ANDRE:

Åh! Vet du hva moren min pleide å gjøre
når jeg ikke klarte å spise opp maten min?

Da satte hun meg på gangen,
med tallerken og alt mulig.

Spis, din jævla bikkje, sa hun.

Spis maten din!

Hva tror du naboene sier om deg nå? sa hun.

Hva tror du de sier om at du sitter her som en bikkje?

Men naboen min og jeg, vi hadde et system.

Hun sjekka nøkkelhullet etter middag,
og hvis hun så at jeg satt der,

lista hun seg ut, spiste opp maten min
og ga meg en klem.

Så gikk hun inn igjen.

Og da var jo kysten klar, egentlig.

Når jeg hadde spist opp maten min
kunne jeg komme inn igjen.

Men jeg var begynt å likne på en bikkje, på ordentlig.

Jeg trivdes bedre utenfor enn inne.

Sånn er det vel fortsatt, egentlig.

JEG:

Én gang bikkje, alltid bikkje.

DE ANDRE:

Unnskyld?